

טקסט ליום השואה

כל אדם חייב לראות את עצמו כאילו הוא היה שם...

אז - ני עוד לא נולדתי.

אבל – אני נמצאת איתכם

ברכבות לאושוויץ – ללא מזון, ללא מים וללא אוויר;

ברציף – אליו הגעתם לפגוש את "חייכם" החדשים –

את דוקטור מנגלה, שקבע מי לעבודה ומי למשרפות.

ואיתכן האמהות, שילדיכן נקרעו מידיכן.

אני מריחה איתכם את הריח הנורא.

ואני נמצאת איתכם באותם ביתנים – שבהם ישנתם על דרגשים, ללא מזרון וללא סמיכות. וברעב – כשנאלצתם לחיות על מרק דל ועל לחם יבש; וכשגופכם הצטמק והצטמק עד שהוא הפך לעור ועצמות; עד שכוחכם תש ונעלם.

אני נמצאת איתכם בגטו – כשהגופות התגוללו ברחובות, וכשילדים קטנים סיכנו את חייהם כדי להבריח אליכם מעט מזון מהצד הארי.

ואני רואה את התעלות הנפש ואת עוצמת הרוח שלכם, שעלתה ונישאה בתוך הגיהנום והמוות.

את החברות האמיצה, כשחלקתם, כמו אבי, פרוסת לחם יחידה עם חבריכם; כששמרתם על צלם אנוש בתוך התופת. כששמרתם על הגחלת היהודית במסתרים. כששמרתם שמע ישראל ברגעיכם האחרונים בתאי הגזים.

בעוז רוחכם, באומץ ליבכם, כשהחלטתם למרוד וללחום בגטו ורשה ובמחנה הריכוז סוביבור – כמעט ללא נשק ותחמושת מול הצבא הגרמני העצום.

ואני נמצאת איתכם, הפרטיזנים, ביערות המושלגים, בקור העז, כשלחמתם בחוכמה ובאומץ כדי להקשות על מכונת ההשמדה הנאצית. פוצצתם גשרים, פגעתם בפסי הרכבת. בניתם שם רעות עמוקה. וקברתם שם את מתיכם – תוך כאב עמוק ושקט; והמשכתם הלאה.

הייתי איתכם – הניצולים, אודים מוצלים מאש.

ואנחנו, יחד איתכם, בחרנו בחיים. הקמנו את מדינת ישראל בארצנו. ואנחנו מבטיחים לשמור עליה מכל משמר. כי החלטנו - לעולם לא עוד.